

at se, hvad man vil. Ud over at man siger, at man vil forhandle, og at man synes, at alle skal sætte sig sammen om at finde en løsning, så kunne jeg godt have tænkt mig nogle skarpere udmeldinger på, hvad det er, man vil.

Men det, jeg så kunne anke, nu vi er ved Socialdemokraternes oplæg, er, at man har en masse mål, men med hensyn til midlerne – dér, hvor det gør ondt, og det er jo derfor, jeg godt vil diskutere børnecheck og ægtefælletillæg og de her ting – vil jeg godt vide lidt mere om, hvad det er, Socialdemokraterne vil, for det er jo det, der kan være det ubehagelige at gå i gang med at lave. Så målene kan vi nok godt blive enige om, men hvordan gør vi det?

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg kan oplyse fru Henriette Kjær om, at vi faktisk har 11 beslutningsforslag. Og med hensyn til midlerne: Jamen der er vi også meget konkrete.

Jeg vil så spørge, om fru Henriette Kjær er enig i, at det vil være afgørende vigtigt, at arbejdsmarkedets parter skal forpligte sig til konkrete opgaver i integrationsindsatsen på den enkelte virksomhed, sådan som Socialdemokraterne foreslår, og at der for at sikre den nødvendige overvågning af initiativernes succes og muligheder for ændringer nedsættes en politisk følgegruppe bestående af forligspartierne og deltagere fra offentlige og private arbejdsgivere og fagbevægelse, repræsentanter for foreningslivet og de etniske minoriteters organisationer.

Kl. 15.45

Er det her ikke et udtryk for, at man er meget konkret fra Socialdemokratiets side, både omkring mål og omkring midler?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg ved ikke, om det er et middel, at man siger, der er nogle mennesker, der skal sætte sig sammen. Det er altid fornuftigt, og det står også i regeringens oplæg. Der bliver nogle arbejdsgrupper, der skal arbejde videre med nogle ting for at gøre dem mere konkrete. Men igen: Hvad er det så, man godt vil have? Hvilke midler er det så, de godt må få lov til at bruge? Det mangler jeg lidt mere om.

Selvfølger ville det være rart, hvis de opfandt nogle fantastisk gode løsninger, og tingene faldt ned som en appelsin i turbanen. Det er jo ikke nemt, det her, så vi skal ind og gøre noget

utraditionelt, noget, vi ikke har gjort før, og der mangler jeg lidt nogle meldinger på, hvad det så skal være, men det kommer vi jo til, når vi skal diskutere beslutningsforslaget. Jeg synes, at det bærer meget præg af den sang, vi har sunget i mange år, om mentorordninger og følordninger og projekter. Og der tror jeg altså, vi skal have nogle mekanismer, der er mere effektive.

(Kort bemærkning).

Karen J. Klint (S):

Jeg vil da godt fortsætte i det sidste her, for jeg synes næsten, det lyder, som om fru Henriette Kjær siger, at den eneste metode, der duer nu, er en pisk. Hvad så, hvis kommunerne ikke ser sig i stand til at bruge piskemetoden, sanktionsmetoden? Er der så slet ikke nogen motiverende faktorer, nogen motiverende sanktioner, man kan bruge? Er det kun negative sanktioner, man kan bruge?

Det handler vel også om, at folk, som er her, har nogle forskellige årsager. Så piskan kan godt være egnet for én slags familier, mens en anden familie måske skal hjælpes til at udvikle en forældreevne, som man ikke er i stand til at bære selv.

Så jeg vil gerne spørge: Hvor nuanceret kan viften af sanktioner være i positiv og negativ retning, og hvad vil man gøre? Hvordan vil man understøtte kommunerne i at vælge den rette metode til den konkrete familie?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Nu ved jeg ikke, om fru Karen Klint ikke lige var her, da jeg holdt min ordførertale, for jeg sluttede faktisk af med at sige, at noget af det, vi fra konservativ side syntes er spændende, er de her forældreprogrammer, hvor forældre, der virkelig har svært ved at tage hånd om deres børn – de kommer ud i en masse skidt – bliver tilbudt nogle kurser i, hvordan man opdrager sine børn.

Det virker i England, for i England er det lidt en straf. Altså, barnet har gjort noget kriminelt eller øvet hærværk, og så bliver forældrene kaldt ind til de her kurser. Det kan umiddelbart virke negativt, som en straf. Men det er utrolig positivt. Folk melder sig jo frivilligt til tv-programmer for at blive hjulpet af de her cand.-psych.er, og hvad ved jeg, der fortæller dem, hvordan de skal gøre tingene. Så det er jo alle tiders tilbud, som vi utrolig godt kunne tænke os.

Så bruger man jo også i kommunerne, hvad jeg godt kunne tænke mig udbredt, de her mul-